

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11.01.2017, sp. zn. 8 Tdo 1404/2016, ECLI:CZ:NS:2017:8.TDO.1404.2016.1

Číslo: 37/2017

Právní věta: Ve věci, v níž je vedeno trestní stíhání pro přečin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, lze podle § 88 odst. 6 věta in fine tr. ř. užít jako důkaz záznam telekomunikačního provozu i tehdy, byl-li odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden za splnění podmínek § 88 odst. 1 tr. ř. v jiné trestní věci. Trestný čin podílnictví podle § 214 tr. zákoníku je úmyslný trestný čin, k jehož stíhání podle § 88 odst. 1 tr. ř. zavazuje Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu, vyhlášená pod č. 33/1997 Sb. Objektivní stránka úmyslného trestného činu podílnictví odpovídá kritériím uvedeným v čl. 6 odst. 1 písm. a) této úmluvy, a jde tedy o trestní stíhání pro trestný čin vyjmenovaný v § 88 odst. 1 tr. ř. splňující zákonnou podmínku pro vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu (k tomu srov. přiměřeně rozhodnutí pod č. 13/2014-II. Sb. rozh. tr.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.01.2017

Spisová značka: 8 Tdo 1404/2016

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odposlech a záznam telekomunikačního provozu, Podílnictví úmyslné

Předpisy: § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

§ 214 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku

§ 88 odst. 1 tr. ř.

§ 88 odst. 6 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného V. S. proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 11 To 188/2016, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-východ pod sp. zn. 37 T 201/2015.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 8. 3. 2016, sp. zn. 37 T 201/2015, byl obviněný V. S. uznán vinným přečinem podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, za což byl podle § 214 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k

trestu odnětí svobody v trvání devíti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let.

2. Podle skutkových zjištění nalézacího soudu se obviněný přečinu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku dopustil tím, že společně s již pravomocně odsouzenými T. K. a P. M. v přesně nezjištěné době od 17. 9. 2014 do 16. 10. 2014 nabízel k prodeji soubor 15 kusů plastových oken různých druhů, rozměrů, barev, velikostí a s příslušenstvím v hodnotě nejméně 222 909 Kč, přestože věděl, že pocházejí z trestné činnosti, když byly společně s plošinovým dvounápravovým přívěsným vozíkem zn. Agados Dona v hodnotě 60 000 Kč a s manipulační podpěrou v hodnotě 4 500 Kč odcizeny ku škodě B. C. dne 17. 9. 2014 v 18:25 hodin z volně přístupného parkoviště objektu Business Centra v P.-Č., přičemž obviněný V. S. dále věděl o tom, že tyto věci přechovává v pronajaté dílně v obci L., ul. D., okr. P.-v., P. M., a společně s ním a T. K. pak zprostředkoval prodej oken již pravomocně odsouzenému Z. K., který rovněž věděl, že okna pocházejí z trestné činnosti, a který tato okna dne 16. 10. 2014 zakoupil a z dílny odvezl vozidlem VW Caravelle, společně s T. K., který i toto vozidlo řídil.

3. Proti označenému rozsudku podal obviněný odvolání směřující proti všem jeho výrokům. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 11 To 188/2016, bylo odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2016, sp. zn. 11 To 188/2016, podal obviněný prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě dovolání, v němž odkázal na dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

5. Vytkl zejména způsob, jakým soudy posuzovaly a v rámci dokazování jako usvědčující důkaz využily záznam telekomunikačního provozu pořízený v jiné trestní věci. Provedení tohoto důkazu bránily podle jeho přesvědčení zákonné překážky. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu dal soudce Obvodního soudu pro Prahu 10 v trestní věci podezření ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku. Podle § 88 odst. 1 tr. ř. nařídil odposlech a záznam veškerého telekomunikačního provozu u D. Z., L. L. a P. M., a to od 26. 9. do 26. 12. 2014. Úřední záznam Policie České republiky ze dne 14. 9. 2015 obsahuje přepis odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonního čísla užívaného P. M. Pouze proti P. M. - a nikoliv také proti obviněnému - tedy lze tento úřední záznam použít. Záznam se na obviněného nevztahoval (§ 88 odst. 6 tr. ř.).

6. V rozsudku nalézacího soudu není uvedena žádná konkrétní vyhlášená mezinárodní smlouva, která by stanovila stíhat jednání, pro něž byl obviněný stíhán. Až v usnesení odvolacího soudu je zmíněno několik mezinárodních smluv, přičemž soud druhého stupně zcela pominul, že trestný čin podílnictví byl součástí zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a ani do něj, ani do zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, nebyl začleněn na základě mezinárodní smlouvy, resp. žádná mezinárodní smlouva výslovně a jednoznačně nestanovila takový trestný čin stíhat. Obžalobou či napadeným usnesením odvolacího soudu označená mezinárodní smlouva, vyhlášená pod č. 33/1997 Sb., je velmi obecného charakteru a vztahuje se na výnosy ze zločinu. Vydání příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je navíc podmíněno tím, že trestní řízení je vedeno pro zločiny s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let či pro některé další trestné činy obtížně prokazovatelné. Na „obyčejný“ majetkový trestný čin, kterým trestný čin podílnictví s horní hranicí trestní sazby pět let (§ 214 odst. 2 tr. zákoníku) je, by se nemělo vztahovat. Obviněný uzavřel, že ve věci nastal extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními soudů a právním posouzením věci. Odůvodnění rozhodnutí soudů nižších stupňů nejsou srozumitelná. Odvolacím soudem podaný výklad o aplikaci několika mezinárodních

smluv není předvídatelný.

7. Rovněž namítl, že odvolací soud na některé výhrady obsažené v řádném opravném prostředku nereagoval smysluplně a na některé nereagoval vůbec. V této souvislosti uvedl, že soud nevycházel důsledně z § 137 tr. zákoníku, poněvadž opomenul, že zákonem stanovená výše škody, byť nemá v konkrétním případě vliv na právní kvalifikaci, má zásadní význam z hlediska zhodnocení míry společenské škodlivosti s přímým dopadem na výši trestu. Odvolací soud taktéž nerefletoval výtku stran bezúhonnosti a absence majetkového prospěchu.

8. Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil, aby podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. ř. věc přikázal Krajskému soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

9. Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství výtce obviněného, že v řízení došlo k použití nepoužitelného důkazu ve formě záznamu telekomunikačního provozu pořízeného v jiné trestní věci, nepřisvědčila. Ve vyjádření k dovolání uvedla, že obviněný sice správně cituje zákonný předpoklad pro použití takového důkazu z jiné trestní věci, tedy trestní stíhání pro trestný čin uvedený v ustanovení § 88 odst. 1 tr. ř., jeho odkaz na trestní stíhání pro tzv. obyčejný majetkový přečin podílnictví s pětiletou horní hranicí trestní sazby (§ 214 odst. 2 tr. zákoníku) však není namístě v situaci, kdy se na jeho případ vztahuje až v pořadí poslední zákonná varianta trestného činu tam uvedeného, a to toho úmyslného trestného činu, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Takovou mezinárodní smlouvou, vyhlášenou ve Sbírce zákonů pod č. 33/1997 Sb., je nepochybně Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1202), což ostatně odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí dokládá, odkazuje-li v této souvislosti konkrétně na její čl. 6, odst. 1 písm. a), ve kterém jsou jako trestné činy praní výnosu ze zločinu přímo definovány typy a způsoby jednání, na které tato úmluva dopadá s tím, že se jedná o úmyslné jednání, spočívající v přeměně nebo převodu majetku, o němž ten, kdo se ho dopouští, ví, že tento majetek tvoří výnos, a to za účelem zatajení nebo zakrývání nedovoleného původu majetku nebo pomoci jakékoli osobě, která je zapojena do spáchání předmětného trestného činu, aby unikla právním důsledkům svých činů. Označená mezinárodní smlouva se tak podle uvedené charakteristiky trestných činů praní výnosu ze zločinu vztahuje na jednání spočívající v převedení na jiného věci, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky jinou osobou, a tudíž se týká i trestného činu podílnictví ve smyslu § 214 tr. zákoníku.

10. Podle státní zástupkyně jedinou uplatněnou hmotněprávní námitkou je ta, která se vztahuje k vadné aplikaci ustanovení § 137 tr. zákoníku při stanovení výše škody, na jejíž nezákonný způsob vyčíslení dovolatel sice poukazuje, avšak činí tak bez bližšího odůvodnění s tím, že měla být zohledněna cenová nabídka oken (které se staly předmětem prisouzeného jednání), která byla společností M., spol. s r. o., vyčíslena na částku 109 073 Kč. V uvedeném směru však dovolatel přehlíží, že v této cenové nabídce, navíc z jiného místa a období, než se vztahuje k prisouzenému činu, byla zohledněna 35% sleva z ceny, kterou však v daném případě nebylo možno akceptovat, pokud poškozený B. C. předmětná okna zakoupil v průběhu letních měsíců 2014 za jím doloženou cenu 222 909 Kč, tedy ještě před obchodní slevou. Proto bylo v daném případě zcela namístě vycházet právě z jím poskytnuté finanční protihodnoty zakoupených oken, která byla i s přihlédnutím k závěrům vyžádaného odborného vyjádření se stanovením ceny na 227 500 Kč pro dovolatele nejpříznivější cenou, za kterou se ve smyslu § 137 věty první tr. zákoníku věc, která byla předmětem útoku v době a místě činu, obvykle prodává.

11. Dovolatelem nepřímou vyslovená výtka nepřiměřenosti trestního postihu by se ani v případě vadné aplikace ustanovení § 137 tr. zákoníku nemohla stát předmětem dovolacího přezkumu, poněvadž

takovou výhradu nelze spojovat s námitkou jiného nesprávného právního posouzení ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Uložení nepřijatelného druhu trestu či trestu ve výměře mimo zákonnou trestní sazbu ve smyslu neuplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. přitom nebylo namítáno.

12. Státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.

13. Obviněný v reakci na vyjádření státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství uvedl, že zcela pomíjí jeho argumentaci v dovolání ohledně neuvedení jakékoliv mezinárodní smlouvy při odůvodnění užití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu povoleného a získaného v jiné trestní věci v odsuzujícím rozsudku nalézacího soudu. V této souvislosti namítl nepředvídatelné a nečekané odůvodnění použití tohoto záznamu jako důkazu proti obviněnému do té doby nepoužitými a nekonkretizovanými mezinárodními smlouvami obsažené v napadeném zamítavém usnesení odvolacího soudu, čímž byl podle jeho mínění vyloučen ze svého práva na včasnou a účinnou obranu, resp. protiargumentaci.

III.

Přípustnost dovolání

14. Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Shledal však, že dovolání je zjevně neopodstatněné.

IV.

Důvodnost dovolání

15. Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Výklad tohoto ustanovení v kontextu dalších důvodů dovolání obsažených v ustanovení § 265b tr. ř. standardně vychází z úvahy, že dovolání je opravným prostředkem mimořádným a odpovídají tomu i zákonem stanovené podmínky rozhodování o něm. Dovolání je zákonem určeno k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není (a ani nemůže být) další instancí přezkoumávající skutkový stav v celé šíři. Procesněprávní úprava řízení před soudem prvního stupně a posléze před soudem odvolacím poskytuje dostatečný prostor k tomu, aby se skutkovou stránkou věci nemusel (a vzhledem k právní úpravě rozhodování o dovolání ani neměl) zabývat Nejvyšší soud v řízení o dovolání.

16. V mezích uplatněného dovolacího důvodu lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5, 6 tr. ř., poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotněprávních. Proto je též dovolací soud vázán skutkovými zjištěními soudu prvního stupně, eventuálně soudu odvolacího, a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Současně platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení

obsahující některý z dovolacích důvodů.

17. Nejvyšší soud však připouští, že se zásada, s níž jako dovolací soud přistupuje k hodnocení skutkových námitek, nemusí uplatnit bezvýhradně, a to v případě zjištění, že nesprávná realizace důkazního řízení má za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení zásadních požadavků spravedlivého procesu. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu se rozhodování o mimořádném opravném prostředku nemůže ocitnout mimo rámec ochrany základních práv jednotlivce a tato ústavně garantovaná práva musí být respektována (a chráněna) též v řízení o všech opravných prostředcích (k tomu viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 4. 2004, sp. zn. [I. ÚS 125/04](#), ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. [I. ÚS 55/04](#), ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. [I. ÚS 554/04](#), stanovisko pléna ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. [Pl. ÚS-st. 38/14](#)). Ústavní soud vymezil taktéž zobecňující podmínky, za jejichž splnění má nesprávná realizace důkazního řízení za následek porušení základních práv a svobod ve smyslu dotčení postulátů spravedlivého procesu. Podle Ústavního soudu tak lze vyčlenit případy důkazů opomenutých, případy důkazů získaných, a tudíž posléze i použitých v rozporu s procesními předpisy a konečně případy svévolného hodnocení důkazů provedeného bez jakéhokoliv akceptovatelného racionálního logického základu (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 570/03](#), aj.).

18. Pochybení podřaditelná pod výše zmíněné vady dovolací soud v projednávané věci neshledal.

19. K otázce případné procesní nepoužitelnosti úředního záznamu Policie České republiky ze dne 14. 9. 2015, jehož obsahem je přepis odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonního čísla D. Z. a P. M., nařízeného v trestní věci podezření ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) tr. zákoníku u účastnických telefonních čísel D. Z., L. L. a P. M., je zapotřebí předeslat, že jako procesně nepoužitelný je v souladu s judikaturou Ústavního soudu označován důkaz, resp. informace v něm obsažená, která není získána co do jednotlivých dílčích fází procesu dokazování procesně přípustným způsobem, a tudíž musí být soudem vyloučena z předmětu úvah směřujících ke zjištění skutkového základu věci (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 9. 2000, sp. zn. [I. ÚS 129/2000](#), ze dne 1. 11. 2001, sp. zn. [III. ÚS 190/01](#), ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. [II. ÚS 291/2000](#), a další). Obviněný V. S. tvrdí, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu nařízený v trestní věci D. Z., L. L. a P. M., tj. v jiné než v jeho trestní věci, proti němu nelze použít jako důkaz, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v § 88 odst. 1, 6 tr. ř. Nejvyšší soud přesvědčení dovolatele nesdílí.

20. Podle § 88 odst. 1 věty první tr. ř. je-li vedeno trestní řízení pro zločin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, pro trestný čin pletichy v insolvenčním řízení podle § 226 tr. zákoníku, porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 1 písm. e) a odst. 2 až 4 tr. zákoníku, sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 tr. zákoníku, pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku, pletichy při veřejné dražbě podle § 258 tr. zákoníku, zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku nebo pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, může být vydán příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou získány významné skutečnosti pro trestní řízení a nelze-li sledovaného účelu dosáhnout jinak nebo bylo-li by jinak jeho dosažení podstatně ztížené. Podle § 88 odst. 6 věty třetí tr. ř. v jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je i v této věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odstavci 1, nebo souhlasí-li s tím uživatel odposlouchávané stanice.

21. Soud druhého stupně v reakci na námitku procesní nepoužitelnosti důkazu ve formě odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu odkázal na Úmluvu o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu, vyhlášenou pod č. 33/1997 Sb., konkrétně na její čl. 6 odst. 1 písmeno

a), podle něhož úmluva dopadá na úmyslné jednání spočívající v přeměně nebo převodu majetku, o němž ten, kdo se ho dopouští, ví, že tento majetek tvoří výnos, a to za účelem zatajení nebo zakrývání nedovoleného původu majetku nebo pomoci jakékoliv osobě, která je zapojena do spáchání předmětného trestného činu, aby unikla právním důsledkům svých činů, a uvedl, že vezmou-li se v úvahu i Českou republikou přijatá opatření podle doporučení Výboru expertů pro hodnocení opatření proti praní špinavých peněz a financování terorismu, podle V. úmluvy a Úmluvy Organizace spojených národů proti nadnárodnímu organizovanému zločinu, pak nutno uzavřít, že záznamy telekomunikačního provozu pořízené v trestní věci D. Z., L. L. a P. M., osob podezřelých ze spáchání zločinů uvedených v § 88 odst. 1 tr. ř., lze v posuzované věci jako důkaz použít, poněvadž jednání obviněného spadá pod ta, jež má na mysli ustanovení § 88 odst. 6 tr. ř. (str. 3, 4 usnesení).

22. Nejvyšší soud má závěr, že obviněným vytýkané použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu pořízeného v trestní věci D. Z., L. L. a P. M. bylo umožněno s ohledem na Úmluvu o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu, vyhlášenou pod č. 33/1997 Sb., za správný. V posuzované trestní věci, která je ve smyslu § 88 odst. 6 věty třetí tr. ř. jinou trestní věcí, než ve které byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu u účastnických telefonních čísel D. Z., L. L. a P. M. nařízen a proveden, bylo možné předmětný záznam jako důkaz použít, poněvadž trestní stíhání obviněného V. S. bylo vedeno pro tzv. jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva (§ 88 odst. 1 věta první tr. ř.).

23. Předně je třeba zdůraznit, že § 88 odst. 1 tr. ř. obsahuje výčet tří skupin trestných činů, pro něž musí být trestní řízení vedeno, aby mohl být vydán příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. První skupinu tvoří zločiny, na které zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let, druhou taxativně vyjmenované trestné činy korupčního charakteru a třetí tzv. jiné úmyslné trestné činy, k jejichž stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Tyto skupiny jsou na sobě nezávislé – trestný čin, pro nějž je trestní řízení vedeno, nemusí současně spadat pod všechny kategorie, resp. vyhovovat podmínkám uvedeným ve skupině jedna až tři. To by ostatně ani nebylo reálné. Např. ne všechny trestné činy vyjmenované ve druhé skupině jsou zločiny, na které zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let. Do třetí skupiny navíc spadají tzv. jiné úmyslné trestné činy, tj. jiné než ty uvedené ve skupině první a druhé.

24. Pokud jde o výše zmíněnou třetí skupinu, pojem „úmyslné trestné činy, k jejichž stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva“, nelze vykládat tak, že jde jen o trestné činy, u kterých ke stíhání takových činů zavazuje přímo či bezprostředně vyhlášená mezinárodní smlouva, neboť v takovém případě by byl jejich okruh jen velmi omezený, ale nepochybně jde i o všechny trestné činy, které mají podklad nebo navazují na mezinárodní smlouvy, jež obsahují závazek pro státy, jako jejich smluvní strany, stíhat nebo postihovat některá jednání ve skutkových podstatách těchto trestných činů popsaných, i když konkrétní vnitrostátní postih se zásadně provádí podle skutkových podstat trestných činů, které jsou součástí našeho právního řádu (srov. usnesení velkého senátu Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. [15 Tdo 510/2013](#), uveřejněné pod č. 13/2014-II. Sb. rozh. tr.). Vzhledem k tomu, že některé takové závazky jsou ve vnitrostátní úpravě realizovány nejen speciálními skutkovými podstatami na tyto smlouvy navazujícími, ale i obecnými skutkovými podstatami, může se v konkrétním případě jednat i o obecný trestný čin, k jehož stíhání v konkrétní podobě určitého jednání pachatele zavazuje mezinárodní smlouva, a proto je třeba zkoumat v některých případech trestního stíhání určitého trestného činu, zda nejde o trestný čin, k jehož stíhání zavazuje mezinárodní smlouva.

25. Trestný čin podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, pro nějž bylo trestní stíhání obviněného V. S. vedeno, je úmyslným trestným činem, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Z komentářové literatury, na niž přílehavě odkázala státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní

řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1202), se podává, že trestné činy podílnictví podle § 214 odst. 1 až 3 tr. zákoníku a legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 až 3 tr. zákoníku zavazuje stíhat Úmluva o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu, vyhlášená pod č. 33/1997 Sb. Podle čl. 6 (nadepsaného jako „Trestné činy praní výnosů zločinu“), odst. 1 písmene a) této úmluvy každá strana přijme legislativní a jiná opatření, která budou nezbytná k označení jednání jako trestného činu v souladu s jejím vnitrostátním právem, pokud čin byl spáchán úmyslně, a jedná se o případ přeměny nebo převodu majetku, o němž ten, kdo se ho dopouští, ví, že tento majetek tvoří výnos, a to za účelem zatajení nebo zakrývání nedovoleného původu majetku nebo pomoci jakékoli osobě, která je zapojena do spáchání předmětného trestného činu, aby unikla právním důsledkům svých činů. Objektivní stránka trestného činu podílnictví podle § 214 tr. zákoníku (resp. jeho odst. 1) přitom záleží v úmyslném jednání pachatele, který ukryje, na sebe nebo jiného převede anebo užívá a) věc, která byla získána trestným činem spáchaným na území České republiky nebo v cizině jinou osobou, nebo jako odměna za něj, nebo b) věc, která byla opatřena za věc nebo jinou majetkovou hodnotu uvedenou v písmenu a), nebo kdo se ke spáchání takového činu spolčí. Z výše naznačeného tedy jednoznačně vyplývá, že jednání popsané v citovaném článku Úmluvy o praní, vyhledávání a konfiskaci výnosů ze zločinů se v podstatných rysech shoduje s objektivní stránkou trestného činu podílnictví podle § 214 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, která je v daném případě relevantní. Uvedená úmluva se na jednání, které podle trestního zákoníku naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podílnictví, vztahuje, a ve svých důsledcích tak trestný čin, pro který bylo trestní stíhání obviněného V. S. vedeno, zavazuje stíhat.

26. Obviněný v dovolání tvrdil, že odvolacím soudem podaný výklad o aplikaci několika mezinárodních smluv je nepředvídatelný a pro něj, právního laika, nesrozumitelný. Upozornil, že rozsudek soudu prvního stupně neobsahuje žádnou konkrétní vyhlášenou mezinárodní smlouvu, která by stanovila stíhat jednání, pro které byl stíhán. Teprve napadené usnesení odvolacího soudu zmiňuje několik mezinárodních smluv přijatých na různých diplomatických úrovních, což pro něj bylo naprosto překvapivé a nepředvídatelné. Tuto argumentační rovinu obviněný akcentoval i v replice na vyjádření státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství.

27. Nejvyšší soud nepochybně, že princip předvídatelnosti práva jakožto důležitý atribut právního státu (podstatným způsobem související s principem právní jistoty) je nezbytným předpokladem obecné důvěry občanů v právo (k tomu např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. [I. ÚS 420/09](#), ze dne 6. 9. 2010, sp. zn. [I. ÚS 1744/10](#), aj.). Má však za to, že v posuzované věci nalézací soud i odvolací soud svými postupy uvedený princip nijak neporušily. Z obsahu spisového materiálu se podává, že již v obžalobě státní zástupce Okresního státního zastupitelství Praha-východ explicitně zmiňuje: „V této trestní věci lze ve smyslu § 88 odst. 6 tr. ř. předmětný záznam jako důkaz užit s ohledem na skutečnost, že je vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odst. 1 § 88 tr. ř., kdy se jedná o přečin podílnictví, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, a to Úmluva o praní, vyhledávání a konfiskaci výnosů ze zločinu, uveřejněná v č. 33/1997 Sb.“ Je pravda, že nalézací soud se otázkou přípustnosti použití odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu provedeného v jiné trestní věci v odůvodnění rozsudku nezabýval, což lze vysvětlit tím, že v průběhu dokazování nebyla tato otázka obviněným a ani jeho obhájcem nijak zpochybnována, obviněný reagoval na konkrétní skutečnosti vyplývající z obsahu přepisu odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Obviněný až v odvolání namítl, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 88 odst. 6 tr. ř., že rozsudek nalézacího soudu neobsahuje žádnou mezinárodní smlouvu, která by stanovila stíhat jednání, pro které je stíhán obviněný. Pokud se takovou smlouvu pokusila označit obžaloba, nebylo to pro něj s ohledem na obsah smlouvy možné akceptovat. Za takto popsaných okolností není v kolizi s principem předvídatelnosti a nemohlo být pro obviněného nijak překvapivé, když se jím zpochybnovanou otázkou zevrubně zabýval odvolací soud a ten vyložil (v souladu s názorem obsaženým v respektované, dostupné odborné literatuře), jak je třeba na aplikaci ustanovení § 88 odst. 1, 6 tr. ř. nahlížet. Obviněnému rozhodně nebylo upřeno právo

protiargumentace, jak to jasně dokládají námitky obsažené v jeho dovolání.

28. Stejně jako nedošlo v řízení k použití nepoužitelného důkazu, nedošlo v něm ani k tzv. extrémnímu rozporu mezi výsledky provedeného dokazování a učiněnými skutkovými zjištěními. Obviněný je z jednání popsaného ve skutkové větě výroku o vině v rozsudku nalézacího soudu usvědčován výpověďmi poškozeného B. C. a svědků P. M. a T. K., a to ve spojení s úředním záznamem Policie České republiky ze dne 30. 10. 2014, protokolem o vydání věci ze dne 16. 10. 2014, úředním záznamem Policie České republiky ze dne 14. 9. 2015, jehož obsahem je přepis odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu telefonního čísla D. Z. a P. M., odbornými vyjádřeními a cenovou nabídkou společnosti P. O. H. M., s. r. o. Pro úplnost je vhodné doplnit, že z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů vyplývá přesvědčivý vztah mezi učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Je zjevné, že soudy postupovaly při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř. a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. Důkazy hodnotily podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, a v odůvodnění svých rozhodnutí v souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. vyložily, jak se vypořádaly s obhajobou obviněného a proč jí neuvěřily. Není úkolem Nejvyššího soudu coby soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, že soudy nižších stupňů hodnotily provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, že se nedopustily žádné deformace důkazů, že ani jinak nevybočily z mezí volného hodnocení důkazů a že své hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlily. To, že způsob hodnocení provedených důkazů nekoresponduje s představami dovolatele, není dovolacím důvodem a samo o sobě závěr o porušení zásad spravedlivého procesu a o nezbytnosti zásahu Nejvyššího soudu neopodstatňuje.

29. V dalším dovolací soud vyložil, proč nepřisvědčil ani výtce obviněného, že soudy nižších stupňů vadně aplikovaly § 137 tr. zákoníku.

30. Obviněný prostřednictvím námitky vadné aplikace § 137 tr. zákoníku a rovněž prostřednictvím výhrady, že nebyla zohledněna jeho bezúhonnost a absence majetkového prospěchu, protestoval proti výši trestu. Co se této výtky týče, Nejvyšší soud považuje za podstatné připomenout, že za jiné nesprávné hmotněprávní posouzení ve smyslu důvodu dovolání uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možno, pokud jde o výrok o trestu, považovat jen jiné vady tohoto výroku záležející v porušení hmotného práva, než jsou otázky druhu a výměry trestu, jako je např. pochybení soudu v právním závěru o tom, zda měl či neměl být uložen souhrnný trest nebo úhrnný trest, popř. společný trest za pokračování v trestném činu, apod. Uložení nepřiměřeně přísného, nebo naopak mírného trestu v důsledku nesprávného vyhodnocení kritérií podle § 39, 41 a 42 tr. zákoníku nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř. (viz č. 22/2003 Sb.).

31. Nejvyšší soud pro úplnost dodává, že námitky vůči druhu a výměře uloženého trestu (s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí) lze v dovolání úspěšně uplatnit jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který je v soustavě dovolacích důvodů § 265b odst. 1 tr. ř. dovolacím důvodem speciálním vůči důvodu uvedenému v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

32. Podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným. S odkazem na tento dovolací důvod musí být obsahem námitek, že buď byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo že byl uložen trest co do druhu přípustný, avšak mimo zákonnou trestní sazbu. Takové pochybení však dovolatel ani nevytýkal. Zásah dovolacího soudu by za takové situace přicházel v úvahu toliko výjimečně, a to pokud by shledal, že uložený trest je v tak extrémním rozporu s povahou a závažností trestného činu a s dalšími relevantními hledisky, že by byl neslučitelný s ústavním principem proporcionality trestní

represe (k tomu např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. [7 Tdo 410/2013](#), usnesení ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. [8 Tdo 1561/2016](#)). O takový případ se v posuzované věci nejedná.

33. Nalézací soud, jenž obviněnému uložil trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání dvou let, přesvědčivě vyložil, jakými úvahami se při ukládání tohoto trestu řídil. Uvedl, že obviněný je osobou dosud trestně i společensky bezúhonnou, tudíž k jeho potrestání postačí mírný výchovný trest podmíněného odnětí svobody při spodní hranici zákonné sazby (str. 7 rozsudku). Odvolací soud pak v souvislosti s námitkou uplatněnou v řádném opravném prostředku poznamenal, že soudu nižšího stupně nelze vytýkat, že u obviněného neshledal podmínky pro odklon od standardního řízení a podle § 307 tr. ř. podmíněně nezastavil jeho trestní stíhání. Akcentoval absenci doznání ke všem znakům skutkové podstaty žalovaného přečinu a nedostatek kajícího. Podle něj vzhledem ke zjištěním k osobě obviněného mohl soud prvního stupně zvolit pouze podmíněný trest odnětí svobody, přičemž v jeho výměře stanovené hluboko v dolní polovině zákonné trestní sazby s kratší zkušební dobou v trvání dvou let dostatečně zohlednil vše, co mohl hodnotit ve prospěch obviněného. Proti takovým závěrům nelze mít žádných výhrad. Argumentace soudů je přiléhavá a trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání dvou let, nutno považovat za adekvátní. Soud uvážil všechny okolnosti relevantní z hlediska druhu a výměry trestu a jeho závěr je vyvážený. Trest, který byl obviněnému takto uložen, není extrémně přísný a zjevně nespravedlivý. K případnému zásahu dovolacího soudu tudíž není dán žádný důvod.

34. Nejvyšší soud uzavírá, že dovolání obviněného bylo dílem podáno z jiného důvodu, než jaký činí dovolání přípustným ustanovení § 265b tr. ř., a dílem relevantně uplatněnou námitkou dovolací důvod podle 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. naplněn nebyl. Napadené usnesení odvolacího soudu nespočívá na nesprávném právním posouzení skutku a ani na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení, tudíž Nejvyšší soud dovolání obviněného jako celek podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné.